

Bikmakk vendégségben

Szép őszi reggelre ébredt a mező, mindenki még ágyában kuporgott, ébredezett. Csak egyetlen állat serénykedett már hajnal óta. Bikmakk volt az, a mókus. Makkot ésogyorót gyűjtött télire. Korán felkelt, hogy időben elkezdhesse a dolgát. Egy nagyogyoróbokor ágán szaladgált, és az utolsóogyorókat szedte le a bokorról. Ügyesen ugrált ágról ágra, és dobálta leogyorókat, amik a bokor alatt levő zsákjába potyogtak. Már csak az utolsóogyoró volt hátra. Ez a fránya eleség egy lecsüngő vékony ág legvégén volt. Bikmakk tanakodott, hogy leszedje-e. Sajnos az ág nagyon csenevész volt, és alatta egy mély gödör is elővigyázatosságra intette. A mókus hosszasan nézegette az ágon csüngő termést, és úgy döntött, hogy –ha törik, ha szakad-, ő bizony leszedi az utolsóogyorót is!

Óvatosan rálépett a bokor vékony ágára, majd kinyújtotta a kezét. Farkával egyensúlyozott közben. Sikerült megfognia aogyorót, de jaj! Abban a pillanatban, amint megfogta, letörött az ág, ő pedig zsákmányával a kezében lebukfencezett a gödörbe. Szerencsére nem ütötte meg magát, hála a gödör alján levő sok-sok levélnek.

- Még a végén valami bajom esik... - Gondolta megszeppenve az ijedtségtől, és leporolta a bundáját. – Szép kis galibába kerültem, most aztán tanakodhatom, hogy hogyan jutok ki innen!

Sajnos a gödör mély volt, és meredek falú. Bikmakk ugrálással próbálkozott, de nem érte el a gödör szélét, ahol kikászálódhatott volna. Mellette, a gyökér falából kiállt egy piciny gyökér, abban próbált megkapaszkodni. Sajnos túl nehéz volt, a gyökér pedig túl vékony, így csak kitépte a helyéről, kimászni a segítségével nem tudott.

Kezdett elcsüggedni, és bánatában leheveredett a gödör aljára. – Legalább aogyoró megvan. – Gondolta. Most aztán várhatom, hogy kimentsen valaki!

Teltek a percek, múltak az órák, kis mókusunk pedig elszenderedett. Álmából egy hirtelen lökés ébresztette fel. Mintha mozogna alatta valami, a földben.

- Mi lehet ez? – Kérdezte ijedten.

Gyorsan talpra állt, és odébbugrott.

A földön, ahol az imént szunyókált, egy földtúrás jelent meg. Apró szimatoló orr bukkant fel a túrás közepén, majd előbújt egy pici fej is.

-Óó! Megint beleütköztem volna valamibe? – Kérdezte egy ismerős hang. Vakarcs volt az, a vakond. Megpillantotta barátját, és elcsodálkozott hogy itt, egy gödör alján találja.

- Csak nem te vagy az Bikmakk?

A kis mókus elmesélte, hogy mi történt vele, majd megkérdezte:

- Tudnál segíteni, hogy kiszabaduljak innen?

- Persze! Ugorj utánam, és gyere velem! – Ajánlkozott Vakarcs, majd kisvártatva megszólalt.

- Tudod mit? Ha már megmutatom a kivezető utat, gyere el hozzám is, megmutatom hogy hol lakom!

- Bikmakk boldogan beleegyezett, és fogva a kisogyoróját-, beleugrott a földtúrás közepébe. Keresztül kasul haladtak Vakarcs járataiban, míg el nem érkeztek egy tágas, barátságos üregbe. Itt lakott a kis vakond. A falon piciny képek lógtak, és egy polc is, elemózsiával megrakva. A sarokban egy apró, szalmával bélelt doboz volt, mely Vakarcs ágyául szolgált. Az üregben tisztaság uralkodott, csak Vakarcs ágya tűnt egy picit bevetetlennek, a félig lelógó takaróval. Maga az üreg világos volt, a fény egy apró

lekvárosüvegből ragyogta be a szobát. Az üvegben apró fénypontok táncoltak. Bikmakk még sohasem látott ilyet, és meglepetten kérdezte barátjától, hogy mit lát.

-Ezek szentjánosbogarak. Apró állatkák, amiknek világít a hasuk! – felelt Vakarcs.

- Hmm...És ezek a képek a falon?
- Az ükapám, Turcsiorr, a nagyapám Piszoorr, és az apukám Tömzsi. Híres vakondok voltak mindhárman.

Bikmakk szívesen folytatta volna a nézelődést, de hirtelen nagyot kordult a gyomra, ami eszébe juttatta, hogy bizony nem mostanában evett utoljára.

- Kérsz valami csemegét? – Kérdezte Vakarcs.
- Köszönöm! Megéheztem a várakozásban. – Simogatta meg az egyre jobban panaszkodó pocakját Bikmakk. Biztosan jó sok mogyorót, makkot és gesztenyét tart itt Vakarcs. – Gondolta, és leheveredett az egyik székbe.

A kis vakond két tányérat vett elő, amiken gyökérdarabok voltak.

- Jó étvágyat! Fogyaszd egészséggel! – Szólt Vakarcs.

Bikmakknak kikerekedtek a szemei, és meglepetten kérdezte:

- Te ezeket szoktad enni?
- Igen. Nagyon ízletesek és táplálóak! Utána pedig felszolgálók pár pici bogarat is. Azokat is nagyon szeretem.

Kismókusunk elhúzta a száját, de mivel illedelmes volt, és nem akarta megbántani a barátját, ezért nagyot harapott a gyökérbe. Majszolgatta egy keveset – és nehezen bár-, de lenyelte a falatot.

- Köszönöm szépen, nekem ennyi elég is volt! – Tolta el magától gyorsan az ételt. – Itt van nálam ez a mogyoró, inkább megeszem ezt!
- Biztos, hogy nem kérsz többet? Esetleg hozzak bogarakat? Hangyákat is szoktam gyűjteni...
- Nem, nem! Köszönöm, ez nekem tökéletesen megfelel! – És már harapott is bele nagy étvággyal a mogyoróba.

Vakarcsnak nem fért a fejébe, hogy miért nem kért Bikmakk az ő finom csemegéiből. Pedig a legszebb falatokat adta neki mindenből. A gyökérdarabot is ma reggel gyűjtötte. Teljesen friss volt, és ropogós.

Jóízűen ettek. Bikmakk a saját kis csemegéjét, Vakarcs pedig a készletéből. Uzsonna után elnehezedett a hasuk. Leheveredtek, és pihentek picit. Bikmakknak eszébe jutott, hogy ő bizony még nem szedte össze a mogyorókat a bokor alatt, amiket akkor dobált le, mielőtt leesett volna a gödörbe. Vakarcs kicsit elszomorodott, hogy barátja már megy is. Látta ezt a kis mókus, és megígérte, hogy legközelebb ő hívja el vendégségbe barátját. Elbúcsúztak egymástól, Vakarcs megmutatta a kivezető utat a felszínre, Bikmakk pedig gyorsan szedte a lábait. Bizony sietnie kellett, a nap már lemenőben volt. Arany fényvel világította be a rétet, ezen a szép őszi estén.

Írta és rajzolta:
Pálfi Dénes